

POSTANOWIENIE

Dnia 17 lipca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szczepaniec

w sprawie M. F.– sędziego Sądu Rejonowego w P.
na posiedzeniu w Izbie Odpowiedzialności Zawodowej w dniu 17 lipca 2024 r.
w przedmiocie oświadczenia SSA C. B.– obrońcy SSR M. F. z dnia 16 czerwca 2024 r. o cofnięciu zażalenia na postanowienie Sądu Dyscyplinarnego przy Sądzie Apelacyjnym w [...] z dnia 8 listopada 2019 r., sygn. akt [...] w przedmiocie przekazania sprawy obwinionej sędzi Sąd Rejonowego w P. M. F. o przewinienie dyscyplinarne z art. 107 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Sędziów Sądów Powszechnych w celu uzupełnienia postępowania dyscyplinarnego

postanowił:

pozostawić bez rozpoznania zażalenie SSA C. B.– obrońcy SSR M. F. z dnia 25 listopada 2019 r., złożone przez niego na postanowienie Sądu Dyscyplinarnego przy Sądzie Apelacyjnym w [...] z dnia 8 listopada 2019 r., sygn. akt [...].

UZASADNIENIE

W dniu 20 czerwca 2024 r. do Sądu Najwyższego wpłynęło pismo z dnia 16 czerwca 2024 r. SSA C. B.– obrońcy SSR M. F., w którym zawarte jest jego oświadczenie o cofnięciu zażalenia złożonego przez niego na postanowienie Sądu Dyscyplinarnego przy Sądzie Apelacyjnym w [...] z dnia 8 listopada 2019 r., sygn. akt [...].

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Zgodnie z art. 121 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych od wydanego w pierwszej instancji postanowienia przysługuje odwołanie. Zgodnie art. 128 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych, do postępowania w przedmiocie odwołań od orzeczeń sądów dyscyplinarnych w zakresie nieunormowanym przepisami tej ustawy stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks postępowania karnego – dalej powoływana jako k.p.k.

Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 22 lutego 2023 r., II ZIZ 17/22, zwracał już uwagę, że k.p.k. nie zawiera przepisu, który ustanawiałby regułę w kwestii odwołalności czynności procesowych stron. W doktrynie procesu karnego pojawił się pogląd, iż co do zasady strona swego oświadczenia procesowego nie może odwołać, a wyjątki od tej zasady są wyraźnie wskazane w ustawie procesowej. Inni z kolei wskazują, że oświadczenia woli uczestników procesu mogą być cofnięte do czasu ich załatwienia, o ile ustawa nie wprowadza ograniczenia w tej mierze lub nie występują okoliczności uniemożliwiające odwołanie czynności (por. np. S. Śliwiński, Proces karny przed sądem powszechnym. Zasady ogólne, Warszawa 1948, s. 430, W. Daszkiewicz, Proces karny. Część ogólna, Poznań 1996, s. 237, I. Nowikowski, Zagadnienie odwołalności czynności stron w projekcie kodeksu postępowania karnego, w: T. Bojarski, E. Skrętowicz (red.), Problemy reformy prawa karnego, Lublin 1993, s. 322 – 323, B. Janusz – Pohl, w: P. Wiliński (red.), Polski proces karny, Warszawa 2020, s. 184 – 187).

W uzasadnieniu uchwały składu 7 Sędziów Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 1975 r., sygn. akt VI KZP 44/74, przyjęto istnienie zasady, iż oświadczenie woli stron może być skutecznie cofnięte, aż do czasu wydania opartego na nim rozstrzygnięcia, jeżeli ustawa nie wprowadza wyraźnego odmiennego ograniczenia (OSNKW 1975, z. 3 – 4, poz. 34). Trafnie wskazuje I. Nowikowski, że: „Brak w k.p.k. przepisu ogólnego, przewidującego regułę odwołalności, nie jest przeszkodą do przyjęcia owej reguły w odniesieniu do czynności procesowych stron, polegających na składaniu oświadczeń woli. Kwestię odwołalności tych czynności należy łączyć z fakultatywnością jej dokonania przez stronę. Tylko w sytuacji, gdy uczestnik procesu korzysta z autonomii woli w zakresie podjęcia decyzji odnośnie do

dokonania czynności, jest on władny uchylić się od skutków czynności, bowiem do jej przedsięwzięcia nie był zobligowany przez prawo procesowe. Jeżeli dokonanie czynności przez stronę byłoby w konkretnej sytuacji obligatoryjne, to wówczas w zasadzie nie byłoby możliwości cofnięcia czynności” (cyt. I. Nowikowski, *Odwolywalność czynności procesowych stron w polskim procesie karnym*, Lublin 2001, s. 57, zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 lutego 2023 r., II ZIZ 17/22).

W realiach niniejszej sprawy wskazać trzeba, iż stosowane odpowiednio w postępowaniu w przedmiocie odwołania na postanowienie sądu dyscyplinarnego przepisy k.p.k., zawierają w art. 431 k.p.k. unormowanie zezwalające na cofnięcie środka odwoławczego. Zatem obrońca obwinionej, który złożył zażalenie na korzyść obwinionej sędzi ma możliwość skutecznego cofnięcia tego zażalenia, za jej zgodą (art. 431 § 3 k.p.k.).

Wobec natomiast niestwierdzenia przyczyn wymienionych w art. 439 k.p.k. i w art. 440 k.p.k., należało uznać, że zażalenie z dnia 25 listopada 2019 r., SSA C. B.– obrońcy SSR M. F. złożone na postanowienie Sądu Dyscyplinarnego przy Sądzie Apelacyjnym w [...] z dnia 8 listopada 2019 r., sygn. akt [...], w przedmiocie przekazania sprawy obwinionej sędzi Sądu Rejonowego w P. M. F. o przewinienie dyscyplinarne z art. 107 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Sędziów Sądów Powszechnych w celu uzupełnienia postępowania dyscyplinarnego, zostało obecnie skutecznie cofnięte i dlatego na mocy art. 432 k.p.k. w zw. z art. art. 128 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych, należało zażalenie to pozostawić bez rozpoznania.

[M. T.]

[ms]

